

призова въ Краковъ. Той пристигна скоро. Тъзи нечаканна жалостна новина за умрѣлата му дъщеря строши сърцето му, и единъ день като ся срещна въ сѣдилището съ Якинта рече му:

— И двама инамы нуждѣ за прошка; прости ма — и прощавамъ тя. И този несчастенъ баща въ малко дни отгорѣ толкозь ся измени и състарѣ, што не можеше нѣкой да го познае.

И защото народътъ държеше мѣнастыря обсаденъ денемъ и ношемъ и искаше да ся вмъкне въ мѣнастыря и да исколи тѣзи калугерици, запираніето на старицата и на подстарицата ся направи съ голѣми трудности и запазваніе. Трѣбаше да ги изнесатъ отъ мѣнастыря въ една колесница обградена отъ дѣль пикетъ усари, и тѣй съ сичкій народъ, който ся протакаше като опашка на слѣдъ нея, заведоха ги буржѣ въ кремниалный сѣдъ, посредъ тѣхнитѣ шумни кълванія. Старицата често припадаше, што когато ѿ закарвахъ на затвора ѿ не можеше сама да възлезе стѣпалата на тъмницата си; но трѣбаше да ѿ придържа и води единъ отъ тамошнитѣ служители.

Честитата *майка Везикъ* по времето на сѣдебното изслѣдуваніе направи много пригледванія.

— Знаеш ли ты, казваше на сѣдника Гебхардтъ, че калугерицитѣ ся запираха и насидваха да даватъ ситѣкъ на мірани сѣдници, само въ времето на Французската революція?

— Радвай си тогива, отговори сѣдникътъ, че ний безъ революція достигнахмы на това условіе; в бѣди горделивъ, дѣто можеш да ся наричашъ гражданкъ на една държава, въ която владѣ равенството на сичкитѣ предъ закона, което е толкозь съобразно съ Христіянското правило.